

Εἰς. 1. Όλόσωμη παράσταση τοῦ Ἅγιου Παφθενίου.
Τοιχογραφία στο παρεκκλήσιο τοῦ ἁγίου Σάββα
τῆς Ι. Μ. Φανερωμένης Ἀρτας

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΑΔΟΒΙΣΔΙΟΥ

Η Καταγωγή του.

Τά πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του.

Ο Αγιος πατήρ ήμων Παρθένιος γεννήθηκε στό χωριό Βατσουνιά τοῦ νομοῦ Καρδίτσας στίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰώνα.

Ἐξῆσε τά πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του και ἀνδρώθηκε σωματικά και ψυχικά στήν περιοχή αὐτή τῶν Θεσσαλικῶν Ἀγράφων, μιά περιοχή πού στά δύσκολα χρόνια τῆς τουρκοκρατίας εἶχε μία σημαντική πνευματική παρουσία. Τό δυσπόδιο τῆς περιοχῆς δημιουργοῦσε στούς ύπόδουλους ἕνα χῶρο καταφυγῆς, ἐλευθερίας και δημιουργίας μακριά ἀπό τὴν ἀφόρητη πίεση τοῦ κατακτητῆ. Η αὐτονομία τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῶν Ἀγράφων, πού διοικοῦνταν ἀπό συμβούλιο προκρίτων, κατοχυρώθηκε μέ τὴν συνθήκη τοῦ Ταμασιοῦ στά 1525 ἐπί σουλτάνου Σουλεϊμάν τοῦ Μεγαλοπρεπῆ. Υπογράφηκε ἀπό τὸν ἀρχιστράτηγο τῆς Θεσσαλίας Βεῖλέρ βέη και τοὺς προκρίτους τῆς περιοχῆς. Μέ τὴν συνθήκη αὐτή ἔξασφαλίζονταν ἐπίσης ἡ ἐλεύθερη ἐπικοινωνία τῶν πεδινῶν μέ τίς δρεινές περιοχές και ἀπαγορευόταν ἡ ἐγκατάσταση Τούρκων σ'

αύτές μέ έξαιρεση μόνο τό Φανάρι. Ή κάθε κοινότητα είχε τήν ύποχρέωση νά πληρώνει έτήσιο φόρο 50.000 γρόσια.

Οι εύνοϊκοι αύτοι όροι τής συνθήκης τοῦ Ταμασιοῦ είχαν σάν αποτέλεσμα τήν κοινωνικοοικονομική και πολιτιστική άνάπτυξη τής περιοχῆς σ' όλη τή διάρκεια τής Τουρκοκρατίας. Πνευματικοί φάροι - άπομεινάρια αυτής τής περιόδου άποτελοῦν μέχρι σήμερα τά ίερά μοναστήρια τής εύρυτερης περιοχῆς τῶν Αγράφων.

Οι γονεῖς τοῦ Αγίου ἀπλοὶ και ταπεινοί ἀνθρωποι ἀνέθρεψαν και μετέδωσαν στό γιό τους τήν πίστη στό Χριστό και τήν ἀγάπη στήν Πατρίδα. Κοντά τους ἔμαθε νά ζει τήν ἀπλούκη ζωή τῶν ἀνθρώπων τοῦ μόχθου πού ζοῦσαν καλλιεργώντας τή γῆ και ἐκτρέφοντας ζῶα.

Καμμά δουλειά δέν ἦταν ντροπή και περιφρόνηση. Γεύτηκε δῆμος κοντά τους -και αὐτό πρέπει νά είναι τό σπουδαιότερο μέλημα καθεματικῆς Ελληνικῆς οἰκογένειας- τήν γνησιότητα τής ζωῆς και τήν δρθόδοξην παράδοση τοῦ γένους, ὅπως τή ζοῦσαν δλοι οἱ πιστοί χριστιανοί.

Ο παπάς τοῦ χωριοῦ του και ἀγρότερα οἱ μοναχοί τῶν γύρω μοναστηριῶν πού μέ εὐλάβεια και δίφα ψυχῆς τά ἐπισκεπτόταν, τοῦ ἔδωσαν τά πρῶτα φῶτα, τόν συνέδεσαν πιό πολύ μέ τήν ἐκκλησία και τόν «μύησαν» στήν δρθόδοξη πνευματική ζωή.

Η μοναχική του ζωή

Η ζωή τῶν Αγίων τής Έκκλησίας μας, τό θάρρος και ἡ πίστη τῶν νεομαρτύρων τής ἐποχῆς του καθώς και ἡ δυνατή παρουσία τῶν δύο μεγάλων ὄγίων τής περιοχῆς, τοῦ Αγίου Βησσαρίωνος και τοῦ Αγίου Σεραφείμ Φαναριοφαρσάλων, ἐπιδροῦν και στή ζωή τοῦ νεαροῦ Παρθενίου και τοῦ ἐμπνέουν, κάτω ἀπό τίς φωτισμένες ἐμπειρίες και νουθεσίες τῶν ὄγίων μοναχῶν τῶν Μετεώρων και τῶν γύρω μονῶν, τήν ἐπιθυμία και τό ζῆλο τής ὁλοκληρωτικῆς ἀφιερώσεως στό Θεό.

Ἐτοι ὁ Παρθένιος γίνεται δόκιμος και ἀργότερα μοναχός σέ μοναστήρι τής περιοχῆς.

Ἡ ζωὴ τοῦ μοναχοῦ ἐσταυρωμένη, δύσκολη ἀλλά καὶ εὐλογημένη μὲ περίσσεις πνευματικές χάρες. Ἡ ἀσκηση, ἡ νηστεία, ἡ προσευχή, ἡ ἐγκράτεια, ἡ ἀγάπη πρός τὸ Θεό καὶ τὸν ἀνθρώπο, γίνονται μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ οἱ ἀρετές πού στολίζουν τὴ ζωὴ του. Κανέναν δέν παραθεωρεῖ καὶ τίποτα δέν περιφρονεῖ. Καὶ ἔκει στὸ μοναστήρι ἔχει γιά διακόνημά του τὴν περιποίηση τῶν ζώων, δουλειά, πού δέν τὴ θεωρεῖ κατώτερη καὶ περιφρονητκή, ἀλλά εὐκαιρία καὶ βάθρο γιά περισσότερη ἀρετή καὶ ταπείνωση ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρεται καὶ στὸ ἀπολυτικό του: «Ἄμεμπτως ἐδίωσας ἐν ταπεινώσει πολλῇ...». Θυμάται διτὶ «ὁ πάντων Κύριος» καταδέχτηκε νά γεννηθεῖ στὸ σπήλαιο - σταῦλο τῆς Βηθλεέμ καὶ νά σπαργανωθεῖ μέσα στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων. Ἀποδιωγμένος ἀπό τοὺς ἀνθρώπους δρῆκε παρηγοριά στὴ ζεστή φιλόξενη γωνιά τῶν δύο ζώων.

Ο μοναχός Παρθένιος μέ τὸν καθημερινό του πνευματικό ἀγῶνα προσελκύει τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, προκόπει στὴν πνευματική ζωὴ, γίνεται δοχεῖο τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ φωτεινό παράδειγμα γιά δλους. Η ζωὴ τοῦ Χριστοῦ γίνεται καὶ δική του ζωὴ καὶ ἡ ἀσκητική πορεία τῶν παλαιῶν πατέρων τῆς ἐρήμου γίνεται καὶ δική του πορεία πρός τὸν Οὐρανό. Μέ αὐτό τό πνευματικό ὑπόβαθρο ἀλλά καὶ μὲ τὴ σύμφωνη γνώμη τῶν πατέρων τῆς μονῆς ὁ Παρθένιος χειροτονεῖται διάκονος καὶ πρεσβύτερος, ἀναλαμβάνοντας τὴ διακονία τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπολαμβάνοντας τὴ χάρη τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουργήματος τῆς Ιερωσύνης.

Στὴν ἐπισκοπή Ραδοβισδίου

Ἐκτιμώντας τὰ προσόντα καὶ τὴν ἄγια του ζωῆς ἡ Ἐκκλησία ἀνέδειξε τὸν Παρθένιο σέ ἐπίσκοπο Ραδοβισδίου. Ο λύχνος τοποθετήθηκε στὴ λυχνία κατά τὸν λόγο τοῦ Κυρίου (Ματθ. ε', 15), γιά νά φωτίζει δλους τούς πιστούς καὶ νά τούς καθοδηγεῖ στὴν ἀρετή καὶ στὴν ἀγιότητα.

Ἀναλαμβάνοντας τό μέγιστο αὐτό ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης ὁ "Άγιος Παρθένιος ἐπιδίδεται τώρα πιό πολὺ στὴ διακο-

νία τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ ποιμνίου του. Νύχτα καὶ μέρα ἀγωνιζόταν γιά τὴν πνευματική τους προκοπή. Μά πιό πολὺ τώρα ἀγωνιζόταν δὲ ἵδιος νά γίνεται πρότυπο ἀγίας ζωῆς γιά δλους σύμφωνα μέ τό λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρός τὸν μαθητή του Τιμόθεο ἐπίσκοπο Ἐφέσου. «Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ» (Α' Τιμ. δ', 12). Ἡ αὐτηρῷ νηστείᾳ καὶ ἡ ἀδιάλειπτη προσευχῇ ἦταν τὰ πιό ἀγαπημένα του ἀθλήματα, γιατί γνώριζε καλά δι τι μέ αὐτά - σύμφωνα μέ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου δὲ ἄνθρωπος «καθαρίζεται», ἀνακαινίζεται καὶ φέρνει μέσα στὴν καρδιά του τὴν εἰρήνη καὶ τὴ γλυκειά παρουσία Του.

Οἱ ἱερές ἀκολουθίες καὶ ἡ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας ἦταν γιά τὸν Ἅγιο -ὅπως καὶ γιά κάθε πιστό χριστιανό- ἡ ἀληθινή τροφή τῆς ψυχῆς. Γι' αὐτό καὶ μέ ζῆλο πολὺ καὶ εὐλάβεια τελοῦσε καθημερινά τὰ ἅγια μυστήρια καὶ δλες τίς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας τόσο, ὥστε γλυκά νά τὸν ἀποκαλεῖ δὲ σκευοφύλακας τῆς μονῆς Δουσίκου Χατζη-Γεράσιμος, «ἀσκητάκο», ἀφοῦ στό πρόσωπο τοῦ ταπεινοῦ -ἴσως καὶ στό σῶμα-

Eἰκ. 2. Ὁ Ἅγιος εὐλογεῖ τὰ ζωντανά

Παρθενίου, ἔλαμπε ἡ ἀπλότητα, ἡ ταπείνωση, ἡ ἐπιείκια, ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά καὶ ἡ χάρη τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἀγαποῦσε τὸ Θεό καὶ αὐτή ἡ ἀγάπη ἔχειλιζε δχι μόνο στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά καὶ στήν κτίση ὀλόκληρη καὶ εἰδικά στά ἀγαπημένα του ζωντανά «τά εὐλογημένα», δπως ὁ Ἰδιος συνήθιζε νά τά δνομάζει. Ἀρκετές ὁρες τῆς ἡμέρας περνοῦσε κοντά στά κοπάδια τῶν ἀγελαδικῶν τοῦ χωριοῦ. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι κατά τοὺς θερινούς μῆνες ἔβγαινε ἔξω ἀπό τό χωριό Βελεντζικό - δπου ἦταν τότε ἡ ἕδρα τῆς Ἐπισκοπῆς- στή θέση Μπέσελο στήν όποια περνοῦσαν τά κοπάδια γιά νά ποτιστοῦν. Ἐκεῖ καθισμένος σ' ἔνα ξύλινο κρεβάτι κάτω ἀπ' τόν ίσκιο τῶν ἐλατιῶν τά παρακολουθοῦσε, τά εὐλογοῦσε καὶ προσευχόταν γιά αὐτά τά «εὐλογημένα» καὶ τούς κατόχους τους.

Οἱ ἀπλοὶ τσοπάνηδες ἦταν γι' αὐτόν «οἱ ἐλάχιστοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί», πού δέν τούς περιφρονοῦσε, ἀλλά τούς συμβούλευε καὶ μέ τήν ἐμπειρία πού είχε τούς βοηθοῦσε στήν περιποίηση τῶν ζώων. Θυμόταν πώς οἱ πρῶτοι ἀνθρώποι πού ἀξιώθηκαν νά ἀκούσουν τόν ἀγγελικό ὑμρο «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπί γῆς εἰρήνῃ» (Λουκ. 6', 14) καὶ νά εὐαγγελιστοῦν ἀπό τούς ἀγίους ἀγγέλους τό χαρμόσυνο ἀγγελμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ ἦταν οἱ ἀπλοὶ καὶ ταπεινοί βοσκοί τῆς Βηθλέέμ. "Ισως πολλές φορές καὶ ὁ Ἀγιος ἀκόμη νά φρόντιζε μόνος του τά ζῶα, δπως ἔκανε μέ χαρά στό διακόνημά του στή μονή τῆς μετανοίας του. Σίγουρα δμως πολλές φορές μέ τήν προσευχή καὶ τόν ἀγιασμό θεράπευε πολλά ἀπό αὐτά. Γι' αὐτό καὶ μετά θάνατον ὁ Θεός τόν τίμησε μέ τό χάρισμα τῆς θαυματουργίας κατά τῶν νοσημάτων τῶν ζώων καὶ τῶν ἀγελαδικῶν.

Στό «Μαρτυρικόν» περὶ τοῦ ἀγίου Παρθενίου, τοῦ ἰστορικοῦ κώδικα τῆς μονῆς Δουσίκου, διασώζεται ἐπίσης ἔνα ἄλλο ἐπεισόδιο ἀπό τή ζωή τοῦ ἀγίου, πού δείχνει τή μεγάλη ἀρετή καὶ φιλανθρωπία του. Κοντά στήν Ἐπισκοπή ζοῦσε ἔνας πτωχός ἀνθρώπος πού είχε πέντε παιδιά. Είχε ἔνα χωράφι σέ πετρώδες ἔδαφος, πού ὁ Ἰδιος λόγῳ ἀσθενείας δέν μποροῦσε νά περιποιηθεῖ, γιά νά ἀποδώσει καρπόν καὶ νά θρέψει τήν οἰκογένειά του. Ὁ ἀγιος πού γνώριζε τά προσβλήματα καὶ τίς ἀνάγ-

κες τῶν παιδιῶν του, πήγαινε μεσάνυχτα μέ τό φεγγάρι καὶ προσπαθοῦσε νά καθαρίσει τό κτῆμα δγάζοντας ἀπό κεī τίς πέτρες, μεγάλες καὶ μικρές.

Ο ίδιοκτήτης τοῦ χωραφίου κατάλαβε ὅτι κάποιος καθαρίζει τό κτῆμα καὶ μά νύχτα πού παραφύλαξε είδε ὅτι ἦταν ὁ ἐπίσκοπος Παρθένιος. Ο ἄγιος «τοῦ ἔκανε δεσμόν» νά μη μαρτυρήσει σέ κανένα τό γεγονός καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι αὐτός θά τόν βοηθοῦσε νά μεγαλώσει τά παιδιά του.

Τό κήρυγμα τοῦ 'Αγίου είχε δύο στόχους: Πρῶτο νά τονώσει τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων στό Θεό καὶ νά τούς κατευθύνει στή δασιλεία του τήν Οὐράνια καὶ δεύτερο νά διαφυλάξει ἀκέραιη καὶ ἀνόθευτη τήν ταυτότητα τοῦ δασανισμένου φωμιοῦ, τόν 'Ελληνισμό δηλ., καὶ τήν 'Ορθοδοξία. Συνεργάζεται γι' αὐτό μέ τούς καπεταναίους τοῦ φημισμένου ἀρματολικοῦ τῶν Ραδοβιζίων καὶ μέ τούς μοναχούς καὶ λογίους τῆς περιοχῆς γιά τήν παιδεία καὶ τήν ἀνάπτυξη τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν. Γίνεται ἔτσι ὁ πνευματικός πατέρας καὶ διδάσκαλος τῆς περιοχῆς πού στηρίζει καὶ δίνει φτερά στίς ψυχές τῶν ὑποδούλων νά δώσουν (καὶ ὅπως πραγματικά τό ἔδωσαν) ἀκόμα καὶ τό αἷμα τους δταν θά ἐρχόταν ἡ δρά τοῦ ἔεστηκωμοῦ.

Κατά τήν παράδοση δ "Αγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός περνώντας ἀπό τήν περιοχή αὐτή συναντήθηκε* μέ τόν "Αγιο Παρθένιο συζήτησαν τά μεγάλα προδόληματα τῶν ὑποδούλων, καὶ μαζί ἐπισκέφθηκαν τό μοναστήρι τῆς Ροδέλιστας, ἓνα ἀπό τούς λαμπρούς πνευματικούς φάρους ἀπό τότε μέχρι καὶ σήμερα. Ή μονή τῆς Ροδέλιστας -νπαγόταν στόν ἐπίσκοπο Ραδοβισδίου- ἀποτελοῦσε κέντρο συνάντησης τῶν ἀρματολῶν τοῦ ἀρματολικοῦ τοῦ Ραδοβισδίου καὶ ἀντίστασης στόν κατακτητή. Στό χῶρο τῆς ἐπίσης λειτουργοῦσε σχολεῖο ἀπό τούς πατέρες τῆς μονῆς μέ πλούσια βιβλιοθήκη. Γιά τή δράση του αὐτή τό μοναστήρι καταστράφηκε ἀπό τούς Τούρκους πολλές φορές καὶ χάθηκε ἡ πλούσια βιβλιοθήκη του. 'Αλήθεια, πόσες φορές δ

*Μέχρι σήμερα οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ δείχνουν τόπο τῆς συναντήσεώς τους.

Eἰκ. 3. Η θαυματουργός εἰκών της Παναγίας Ροβελίστης χ

Eἰκ. 4. Η Ἱερά Μονή Ροβελίστης δεσπόζει στό χῶρο τῶν Ραδοθνήσιων (Νέο Καθολικό).

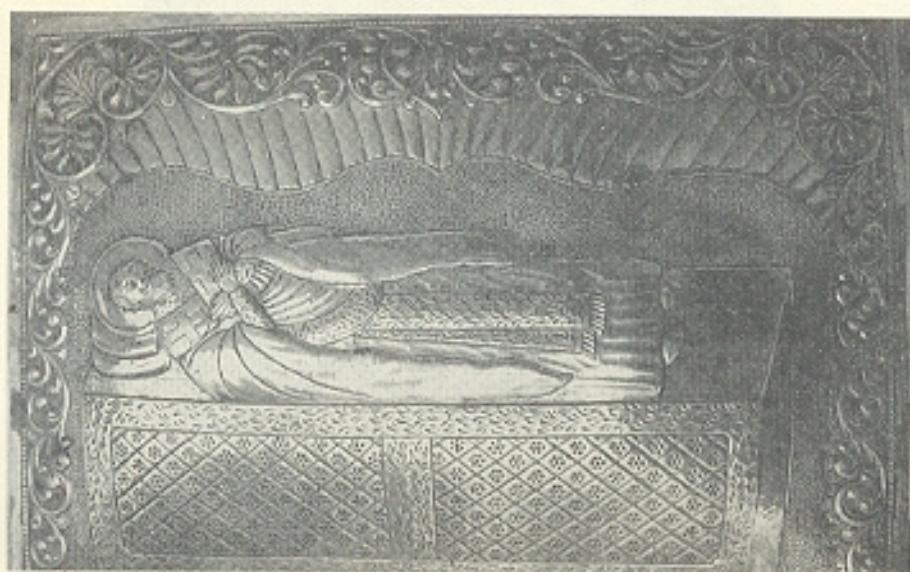
"Άγιος Παρθένιος δέν προσκύνησε τή θαυματουργό εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ροδέλιστας και εὐλαβικά δέν τήν παρακάλεσε γιά τήν σωτηρία τῦ ποιμνίου του;

Τό τέλος τῆς ζωῆς του

"Η δὲ ζωὴ καὶ παρουσία τοῦ Ἅγίου Παρθενίου καὶ οἱ σθεναροὶ του ἀγῶνες ὑπέρ πίστεως καὶ πατρίδος δέν ἀφησαν ἀνενόχλητο τὸν κατακτητή. Γι' αὐτό καὶ ὁ "Άγιος σύμφωνα μέ μιὰ παράδοσῃ τιμωρήθηκε, καταδικάστηκε καὶ ὑπέστη μαρτυρικό θάνατο γιά νά συναριθμηθεῖ στή χορεία τῶν Ὀσίων καὶ νέων μαρτύρων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Σύμφωνα δημος μέ ἄλλη παράδοσῃ ἐκοιμήθη ὄσιακῶς τήν 21η Ἰουλίου τοῦ 1777, καὶ ἐνταφιάστηκε πίσω ἀπό τό Ἱερό δῆμα τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ναοῦ τῶν Ἅγιων Ἀναργύρων Βελεντζικοῦ.

Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του

Μετά ἀπό 35 περίπου χρόνια οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἀποφάσισαν νά κάνουν ἐκταφή τοῦ λειψάνου τοῦ Ἅγίου γιά νά ἐνταφιάσουν ἔνα ἀπό τούς διαδόχους του, τὸν ἐπίσκοπο Καλλίνικο.

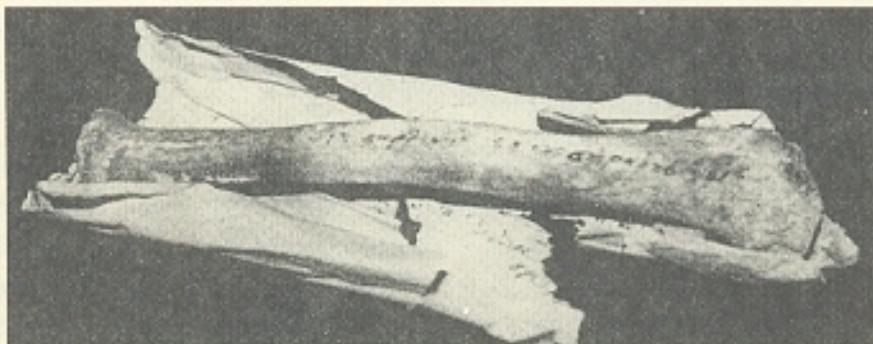
Εἰκ. 5. Ἡ Κοίμηση τοῦ ἁγίου Παρθενίου.
(Λεπτομέρεια ἀπό τήν λειψανοθήρη τῆς ἁγίας κάρας του).

"Ετοι τήν 21η Ιουλίου τοῦ 1810, μία μέρα καλοκαιρινή και πολλή καυστική, ἀνοιξαν τόν τάφο του." Αρρητη εύωδια πλημμύρισε δλο τὸ χωριό καὶ τὴ γύνω περιοχὴ καὶ ἀπό τόν καταγάλανο οὐδανό ἀρχισε νά πέφτει λεπτή δροχή. Οἱ κάτοικοι θεώρησαν τό γεγονός αὐτό «σημεῖο» παρά τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπόδειξη ἀγιότητος τοῦ Ἀγίου Παρθενίου. Μέ εὐλάβεια περισυνέλεξαν τά ἄγια λείψανα καὶ τά τοποθέτησαν στήν ἄγια Τράπεζα τοῦ ναοῦ τῶν ἀγίων Μαρτύρων.

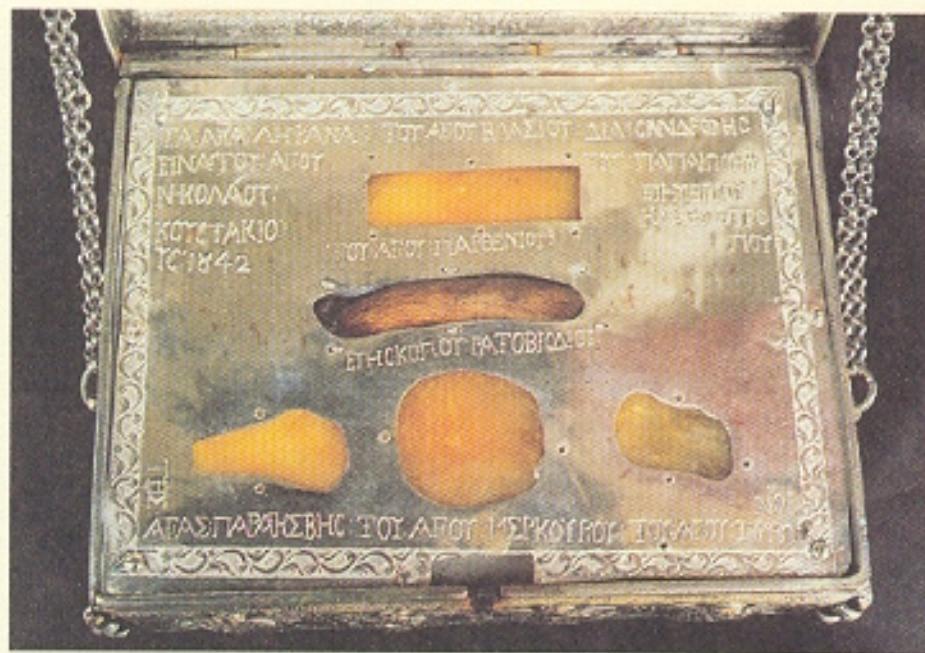
Οἱ οἰκεῖοι τοῦ Ἀγίου, δταν ἔμαθαν τά συμβάντα, ξήτησαν νά παραλάδουν τά ἄγια λείψανά του. Οἱ κάτοικοι τοῦ Βελεντζικοῦ ἀρνήθηκαν νά παραδώσουν τόν ἀνεκτίμητο θησαυρό τους, τά λείψανα τοῦ ἀγίου ἐπισκόπου τους, καὶ κατέφυγαν στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο γιά νά διευθετήσει τή διαφορά. Τό Πατριαρχεῖο ἔκρινε νά παραμείνει ἡ ἄγια κάρα στό Βελεντζικό -ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς- καὶ τά ἄλλα λείψανα νά δοθοῦν στούς οἰκείους, ὅπως καὶ ἔγινε.

Στόν ίστορικό κώδικα τῆς μονῆς Δουοίκου ἀναφέρεται ὅτι τά λείψανα μοιράστηκαν σέ πολλά μέρη. Δύο-τρία τεμάχια ἔφερε στή μονή δ ἡγούμενος Κυπριανός, ὅπως διαβάζουμε σέ ἴδιοχειρ σημείωμα τοῦ σκευοφύλακα τῆς μονῆς Χατζη-Γερασίμου πού δρέθηκε τυλιγμένο μαζί μέ ἄγια λείψανα: «Ἐδῶ ἔχω τυλιγμένα δίου λίφανα τοῦ ἀγίου Παρθενίου Ραδοβεσδίου 1858 ἔτους. ὁ τοῦ Δουσίκου σκευοφύλακ Χατζη-γεράσιμος ἐπιβαῖ. Τά ὑφερεν ὁ ος Κυπριανός ἀπό Βελεντζικό ὁ νῦν ἡγούμενεύοντος ὁς τις ἴδιαις χειλεσιν μέ ὄμολόγησεν».

Ἡ σιαγόνα τοῦ Ἀγίου δόθηκε στή μονή Γεργογοίου τοῦ

Eix. 6. Τεμάχιο τοῦ ἀγίου λειψάνου πού φιλάσσεται στήν Ι. Μ. Δουοίκου.

Eix. 7. Η κλείδα «ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΕΠΗΣΚΟΠΟΥ ΡΑΤΟΒΙΣΔΙΟΥ». Η λευφανοθήη του 1842 στούς Κωστακιούς "Αοτας".

Άγιου Όρους άπό τόν τότε Επίσκοπο πρώην Σταγών Αμδρόσιο. Στή λειψανοθήκη ἐπίσης (ἔτους 1842) τοῦ ναοῦ τοῦ Άγίου Γεωργίου Κωστακιών (παλιότερα μονή τοῦ Άγίου Γεωργίου) ἔχουμε τή μία ικεῖδα τοῦ Άγιου. Στό μπροστινό μέρος τῆς ἀσημένιας λειψανοθήκης είκονίζεται ό "Άγιος ώς Άρχιεφέας κρατώντας μέ τό ἀριστερό του χέρι τό Εὐαγγέλιο καὶ μέ τό δεξιό σέ στάση εὐλογίας.

'H tpmj tou Ayiou

‘Η κάρα δημοσίου του Ἅγιου Παρθενίου ἀποτελεῖ τό κέντρο τιμῆς καὶ εὐλαβείας τῶν πιστῶν πρόσων τὸν Ἅγιο, πού ἀπό τὴν ἡμέρα τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου του γιορτάζεται κάθε χρόνο στίς 21 Ἰουλίου μέ λαμπρή πανήγυρη. Ἡ παλαιά ἀκολουθία (καὶ κάποια ἴως εἰκόνα του) πρόσως τιμήν του Ἅγιου πού ἔγιναν τὴν ἐποχὴν ἔκεινη, γάθηκαν στό γαλασσό καὶ τὸν

Εἰκ. 8. Οι τρεῖς παλαιές εἰκόνες του ναού τῆς Παναγίας Βελεντζικοῦ.

άφανισμό του χωριού άπό τούς Τούρκους μετά τήν άτυχή έπανάσταση τῶν Ραδοβυζίων τό 1854. Σώθηκε μόνο ή άγια του κάρα, τήν δοπιά ό ιερέας του χωριού μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, μετέφερε στά χωριά τοῦ Βάλτου, δόπου καί κατέφυγε.

Η παλαιότερη μπρούτζινη λειψανοθήκη πού φύλαττε τήν άγια κάρα άντικαταστάθηκε τήν 30η Οκτωβρίου 1962 άπό νεώτερη άσημένια, διακοσμημένη μέ άναγλυφες παραστάσεις άπό τή ζωή καί τό θάνατο τοῦ Αγίου Παρθενίου.

Τό 1939 μέ φροντίδα τοῦ ήγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Δουσίκου - δόπου τιμᾶται ἐπίσης δ"Αγιος- π. Συμεών Τσαγόπουλου καί τοῦ

Σημ.: Κατά θαυμαστό τρόπο, στό χαλασμό τοῦ 1854 δέν κάρηκε μόνο ό έπισκοπικός ναός τῆς Παναγίας έστω καί ἀν πυρπολήθηκε άπό τούς Τούρκους. 'Από τό ναό αύτό σώζονται τρεῖς παλαιές φορητές εἰκόνες (ἀρχῶν τοῦ 18ου αλ.) μία τοῦ Κυρίου, μία τοῦ 'Αγίου Ιωάννου τοῦ Προδρόμου καί μία τῆς Θεοτόκου 'Οδηγητρίας, ή δοπιά κυριολεκτικά βγῆκε άπό τή φωτιά άφήνοντας μιούκαμένο τό κάτω δεξιό τμῆμα τῆς. Οι εἰκόνες αύτές, πού συντηρήθηκαν καὶ καθαρίστηκαν κατά τό 1995, άποτελούν μαζί μέ τήν άγια κάρα τοῦ 'Αγίου Παρθενίου τά σημαντικότερα ιερά κειμήλια τοῦ Βελεντζικοῦ.

Eix. 9. Η Ἅγια και χαριτόβρυτη πάρα τοῦ Ἅγιου Παρθενίου.

διδασκάλου τοῦ Βελεντζικοῦ Γεωργίου Βάκκα, συντάχθηκε νέα ἀκολουθία πρός τιμήν τοῦ Ἅγιου ἀπό τὸν ἀείμνηστο ὑμνογράφο τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας π. Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη καὶ ἐκδόθηκε μαζί μὲ τὸ συναξάρι του τό 1971 ἀπό τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη μας κυρίον Ἰγνάτιον τὸν Γ'.

Νέα ἔκδοση τοῦ δίου του καὶ τῆς ἀκολουθίας του ἔγινε τό

Εἰκ. 10. "Ο Ἀγιος εὐλογεῖ τὰ ζωντανά.
(Λεπτομέρεια ἀπό τὴν λειψανοθήκη τῆς ἀγίας κάρδας του).

1991 στά Τρίκαλα, ἀπό τὸν διδάσκαλο Γεώργιο Μηλίτον, ὁ δοῦλος συνέθεσε καὶ περιλάμβανε στήν ἔκδοσή του παρακλητικόν, πρός τιμήν τοῦ Ἀγίου, Κανόνα.

Τιμᾶται ἐπίσης ὁ Ἀγιος καὶ στή γενέτειρά του, τό χωριό Βατσουνιά τῆς Καρδίτσης.

«Σκεύος ίερόν χαρισμάτων Θείων»

Πολλά καὶ ποικίλα εἶναι τὰ θαύματα ποὺ ἀναφέρονται στὸν Ἀγιο ἀπό τὴν ἐπίγεια ζωὴ του μέχοι καὶ σήμερα καὶ πολλοί εἶναι οἱ κάτοικοι ὅλης τῆς περιοχῆς μέχοι τὰ χωριά τοῦ Βάλτου, οἱ δοῦλοι ὁμολογοῦν καὶ διακηρύζουν τὶς θαυματουργίες ποὺ ἐπιτελεῖ ἡ ἀγία του κάρδα καὶ ὁ ἀγιασμός τοῦ Ἀγίου.

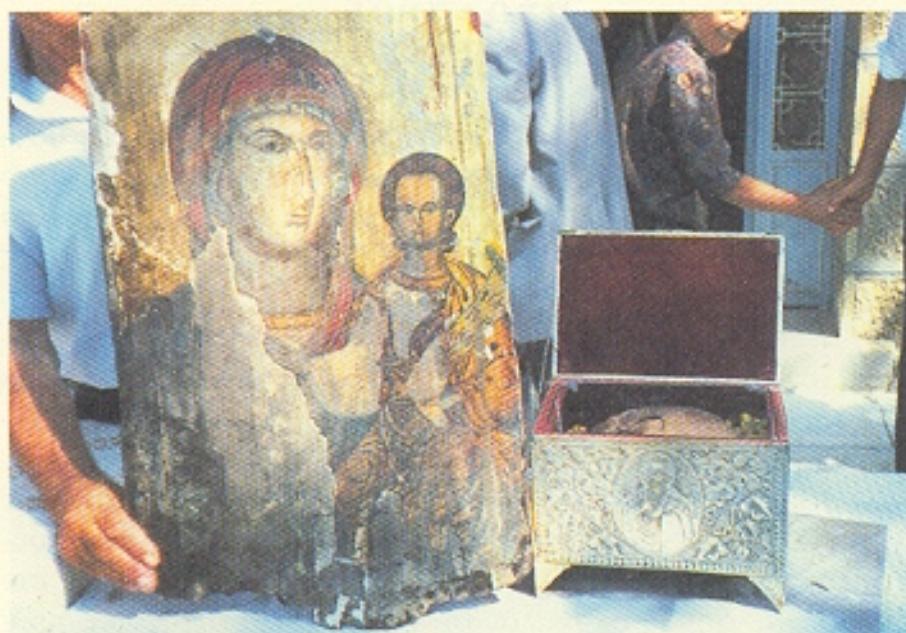

*Εἰκ. 11. 'Ο' Αγιος Παρθένιος
στή χροεία τῶν συλλειτουργούντων μεγάλων Ἱεραρχῶν.
(Τοιχογραφία στήν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ τοῦ νέου καθολικοῦ
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ροβελίστης)*

"Όλοι δοοι προστρέχουν μέ εὐλάβεια πρός τόν "Αγιο λαμδάνουν τή χάρη, και τή δωρεά του πού πλουσιοπάροχα πάντοτε ἔδινε και δίνει στά πνευματικά του παιδιά και τά «εὐλογημένα» του ζωντανά.

'Ενδεικτικό είναι τό παρακάτω περιστατικό πού αύτόπτης μάρτυρας μοῦ ἀνέφερε. Πρίν ἀπό μερικά χρόνια σέ μιά θανατηφόρα ἐπιδημία στά ζῶα τῶν χωριών τῆς περιοχῆς τοῦ Βάλτου κάλεσαν τόν μακαριστό ἥδη παπα-Σπῦρο τοῦ Βελεντζικοῦ «νά φέρει τόν "Αγιο," γιά νά κοπάωει τό κακό. 'Ο σεβάσμιος και εὐλαβής Ἱερεύς ἔβαλε τήν ἄγια κάρα σέ μιά δερμάτινη τοάντα πού συνήθως χρησιμοποιοῦσε στίς μετακινήσεις του, τήν ἔβαλε πάνω στό μουλάρι και ἔκεινησε.

Τά ζῶα ἦταν σέ κακή κατάσταση, μισοπεθαμένα και πεσμέ-

Εἰκ. 12. Η μισοκαμένη εἰκόνα τῆς Παναγίας και ἡ ἀσημένια λειψανοθήρη τῆς ἄγιας κάρας, κατά τὸν ἐορτασμὸν τοῦ Ἅγιου Παρθενίου (21 Ιουλίου 1994).

να κατά γῆς. Ἡ χάρη δμως τοῦ Ἅγιου ἦταν περίσσεια. Μόλις ἀκούστηκε ἀπό μακριά ὁ ἥχος ἀπό τὸ καμπανάκι τοῦ μουλαριοῦ, πού ἔφερε τὸν Ἅγιο, ἔνα μουγκρητό μεγάλο ἀκούστηκε σ' ὅλες τὶς πλαγιές καὶ τὶς κοιλάδες τοῦ Βάλτου ἀπό δλα μαζὶ τὰ «εὐλογημένα» ζωντανά, ἀφοῦ γνώρισαν τὸν προστάτη τους, γεύτηκαν ἀμέσως τῇ δωρεά του καὶ σηκώθηκαν νά τὸν ὑποδεχτοῦν. Ἀμέσως καὶ «διά μαχαίρας» κόπηκε τὸ κακό καὶ φυγαδεύτηκε ἡ ἀσθένεια τῶν ζώων.

“Αλλὴ μία ἐνδεικτική μαρτυρία ἔχουμε δτὶ δ “Ἄγιος ἐμφανίστηκε αὐστηρός καὶ ἔδιωξε μέσα ἀπό τὸ Ιερό Βῆμα τοῦ ναοῦ τῶν Ἅγιων Ἀναργύρων, κάποιον, πού, χωρίς νά εἶναι «καθαρός» προσπάθησε νά πάρει ἀπό τὸν ἄγιασμό του.

Πολλές καὶ ποικίλες μαρτυρίες ἔχουμε γιά ἄλλα θαυμαστά γεγονότα πού ἐπιτελεῖ δ “Ἄγιος Παρθένιος μέ τῇ δωρεά τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καθημερινά.

Ταῖς τοῦ Ἅγιου Παρθενίου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.